

ЗАВРШНА РЕЧ БРАНИОЦА ОТСУТНО ОПТУЖЕНОГ МОМЧИЛА НИНЧИЋА, АДВОКАТА АЛКАЛАЈ ДАВИДА

Претседник: Има реч бранилац отсутног оптуженог Момчила Нинчића, господин Алкалај Давид, адвокат из Београда.

Бранилац Алкалај: Друже претседниче, другови судије, лични став, лично уверење и лично схватање браниоца у овом процесу није важно.

Ја мислим да је слободни суд ФНРЈ желео да у овом процесу, који има историски значај, одреди оптуженим слободне браниоце. Кад сам ја у току овог процеса поставио питање једном од оптуженика у вези са истребљењем Јевреја, мени је замерано са више страна што сам то учинио. Речено ми је да сам у једном тренутку скинуо са себе бранилачку тогу. Казивали су ми да сам изашао из круга функција браниоца и да је то било парадоксално. Ја мислим да је у току окупације од 1941 до 1945 године било толико крвавих парадокса да се могло допустити једном браниоцу да, можда упркос вековима устаљене кривичне процедуре, покуша да на један неуобичајен начин докучи крваву материјалну истину.

У једном великом историском процесу, као што је овај, процесу у који су уперене очи и уши југословенских народа и свега културног света улога браниоца није можда ни много захвална, а веома је деликатна. Али, без обзира на то бранилац мора остати на висини коју одређује наш узвишени позив. Ми морамо помоћи Суду да дође до материјалне истине. То нећемо учинити порицањем истине и одрицањем факата, али ћемо те истине и факта да изнесемо у светлости времена и догађаја и ми ћемо бранити човека кривога, ако је крив, кроз његова дела и кроз његове заблуде, и његове погрешке, а ако је невин ми ћемо се заложити за његово ослобођење свим својим еланом, свим еланом свога позива. Ја овако схватам своју дужност браниоца. Ја мислим да ће је овако схватити Суд и јавна тужба и ја бих волео да овако схвати и јавно мњење наше које о адвокатима и браниоцима нема један исправан, тачан и правилно формирам став, о адвокатури, о правој адвокатури без које нема превеликог судовања ни у једној правој и социјалној држави као што је наша.

Као бранилац отсутног оптуженог Нинчића мене овај процес, у овом тренутку, интересује у погледу светлости оптужнице против чланова емигрантске владе.

После овога рата било је врло много процеса против разних влада и министара због издајства и колаборације, али то су били про-

цеси против влада које су биле формиране у земљи и које су непосредно сарађивале са окупатором.

У овом процесу има једна новина да су у ствари оптужени чланови једне владе, којој је формално неоспорена легалност, то је прва карактеристика ове оптужбе против емигрантске владе. Оптужује се влада која није била у земљи која није могла да непосредно врши власт, да непосредно делује и утиче на народ него је била у емиграцији. То је друга карактеристика. Трећа интересантна и важна карактеристика је у томе што јавни тужилац оптужује само неке чланове емигрантске владе, без обзира на време министровања, штавише не оптужује оне који су министровали дуже време него оне који су оптужени. Четврта карактеристика је та да се оптужени министри чланови емигрантске владе стављају у исти ред са овом групом оптуженика који су ту и за иста кривична дела.

Оптужба је необично тешка и најтежа оптужба која се може против једног човека изрећи и поставити то јест издајство отаџбине, саучесништво у вршењу ратних злочина, колаборација са непријатељем, распиривање борбе против народноослободилачких снага у земљи. Тежина оптужбе, с једне стране, а с друге стране факат да нема тих оптуженика овде, што свакако није кривица Суда, чини да је наш положај, и мислим положај свих органа поступка, још деликатнијим. За то смо позвани да сваки од нас органа поступка учини све што може да се дође до материјалне истине.

У новој југословенској стварности независно и непристрасно правосуђе постаје чувар и гаранција законитости и као такво једно од тековина народноослободилачког покрета. Ја сам дубоко уверен да ће другови судије вршити овакво правосуђе и да ће тај суд, који је од првих тренутака био на висини задатка, донети одлуке које ће у очима оптуженика и наших народних маса бити доиста израз правде и правичности.

Оптужница ставља на терет оптуженим члановима емигрантске владе оно што је поновљено неколико пута. Ми смо у таквом положају да морамо нешто понављати да су оптужени пристали на линију издаје народноослободилачке борбе. То утврђује јавни тужилац из факата: прво, што је емигрантска влада поручила оптуженом Михаиловићу да не води борбу против окупатора; друго, што је влада, односно оптужени министри, наређивала оптуженом Михаиловићу да води борбу против народноослободилачког покрета и Народноослободилачке војске.

Ја сам пришао бранилачком столу са једном скепсом првих дана, али у току претреса уверио сам се да је ипак у току доказног поступка, и у току изјава сведока и оптужених који су били везани за емигрантску владу, дошао сам до уверења, да има и других околности које служе као противдокази јавне тужбе.

Ја сам дошао до уверења да је емигрантска влада, када кажем влада мислим на један скуп, министарски савет, један скуп људи који су везани извесним заједничким функцијама, је у целој 1941

години и до јула 1942 године била у уверењу да оптужени Михаиловић води борбу против окупатора.

Већ је неоспорно да је оптужени Михаиловић стао на гледиште да није потребна заједничка борба против окупатора. Он је сматрао да ће моменат наступити кад се савезници искрцају или кад дође до слома Немачке.

Ја вам скрећем пажњу на Шелеграм који је још 15 маја 1942 обавестио преШседника владе опШуженог Слободана Јовановића и у којем говори о Шешким борбама у Источној Босни, о борбама које воде његови одреди проШив Немаца, Ја. не могу да схватим да емигрантска влада, лакше ми је да помињем емтранШску владу него ли само Чичу, што је он повезан са оптуженим, да је емигрантска влада моГла да буде обавештена о сарадњи оптуженоГ Михаиловића са непријатељем, са окупатором онда када њему оптужени Михаиловић шаље овакву једну депешу.

Отворену сарадњу с непријатељем Михаиловић није признао ни на овом претресу сем у једном једином случају неГде у 1943 Години. Он је Говорио о интриГама, Говорио о случајном садејству, случајној колаборацији. Ако у свести оптуженоГ Михаиловића није била претстава о сарадњи да ли би онда човек логички расуђивао, да ли би он онда обавештавао друГоГа о таквој сарадњи. Ако узмемо да је била та свест, што би ја и моГао да примим, зашто би он обавештавао у једном Шаквом акту који би у том моменту значио Шешки ударац за њеГа и још тежи ударац за владу. Мени је тешко да замислим, ту мисао је поменуо Терзић за свога браћеника, мени је тешко замислити да у Лондону седи један скуп људи, један колектив, у којем. седи један Бањанин, Шутеј, Будисављевић, један Грол, Слободан Јовановић, један Ничић, један Миша Трифуновић и ти људи примају извештаје из земље у којима се Говори о колаборацији, а ти људи ћутке прелазе преко тогп, да ти људи ћутке ма под каквим изГовором или ма каквим одобрењем или пристанком пристају на један такав акт којеГ сматрају као акт највећег злочина, највећеГ оГрешења о народ у земљи, а то су били претставници наших странака, претставници нашеГ народа најзад, јер су водили тај народ кроз дуГи низ Година и они уживају и данас, мноГи од њих, велику част и углед, и ја мислим да нас јавни тужилац који нам је дао безброј доказа није послужио ниједним телеГрамом ниједном вешћу да је оптужени Михаиловић извештавао у 1941 и 1942 Години кад је то било важно о леГализацији одреда његових команданата, као што он каже. Оптужени Михаиловић ту леГализацију није признао за своју, као своје дело ту и према томе опет логички расуђивано, а немајући доказа од стране јавне тужбе ја мислим да емигрантска влада није била у поседу доказа о леГализацији то је био нарочито важан моменат у 1941 и 1942 Години. Ми смо имали сведочанства од три важна сведока овде пред Судом: г. Симовића, Мише Трифуновића и Милана Грола. Они су се једнодушно сложили у једној ствари у току 1941 и целе 1942 годи-

не, а други ме период уопште не занима као браниоца, оптуженог Нинчића, јер је Нинчић дао оставку 2 јануара 1943 године да није било речи, да није било дискусије уопште у емигрантској влади у погледу оптуженог Михаиловића, у погледу четника, у погледу односа између четника и партизана, да није било уопште ниједне речи о томе.

Било је неколико момената што је генерал Симовић рекао, и ја ћу се после вратити на то. Тужба је поднела доказе, а и оптужени су признали да је била курирска служба и да је била обавештајна служба преко британске владе. Међутим, утврђено је и то да је обавештајна служба британске владе цензурисала и слала само оно што је хтела. *За времена Ша све се може разумети, па се може разумети и Шо.* Тужба ставља на терет емигрантској влади њен став поводом пружања отпора окупатору. Ово је важно, јер је 14 јула 1942 године министар спољних послова објавио да су оптуженом Михаиловићу издате инструкције, а које су вам познате, да подигне устанак за случај искрцавања савезника или слома Немачке. Желим само да напоменем да је Нинчић 14 јула 1942 године био у Америци. У то време, то је тачно, став емигрантске владе поклапа се са ставом оптуженог Михаиловића у погледу оног става, који треба заузети према окупатору, с једном разликом, што емигрантска влада заузима тај став у дубоком убеђењу да се воде тешке борбе против окупатора у земљи, јер зашто би онда влада послала депешу да то не чини. То не би било логично, да обустави устанак или борбу, ако би био факат да тих борби уопште нема.

Ми морамо мало да анализирамо *Шај геси* владе који је од историске важности а који, како ћу доцније резимирајући, значи историску грешку. Сведоци Миша Трифуновић, Душан Симовић и Грол рекли су да је то била војна иницијатива и то не владе емигрантске него савезника Британије и Америке. Та иницијатива је дошла после тешких репресалија у земљи, мислим у Крагујевцу. Они кажу да влада као колектив није имала шта да решава јер је била свесна да један подухват без помоћи савезника не би могао бити сачуван на успех. Ја желим да нарочито Суду на Гласим да су велику савезничку иницијативу о обустави братоубилачког рата у земљи похвалили сви чланови емигрантске владе тада у Лондону како оптужени тако и они који нису оптужени. Ако посматрамо овај Гест. владе са ове историске даљине данас из наше ослобођене отаџбине, ми ћемо се сви сложити с тим да је то била једна историска Грешка, да је то иницијатива да се настави даљи отпор у земљи.

Други би ток судбине био код југословенских народа. да је та иницијатива по обустави отпора одбијена и да је влада уместо тога наредила неопозиво оптуженом Михаиловићу да се бори, да подигне устанак и да сарађује са снагама отпора народноослободилачког покрета. То је била заблуда, трагични фактор историске заблуде свих оних који су тако радили па и емигрантске

владе. Заблуда је била та да фашистички окупатор не би вршио никаква злочинства и никаква гоњења да су сви људи седели за својим тезгама и да су сви домаћини са својом децом седели крај огњишта.

Утврђено је да у земљама Где уопште није било отпора, које нису биле свесне да имају носиоце снага отпора, као што је Данска, као што је Чешка и друге, да је у тим земљама било још и те како на десетине хиљада злочина извршених од стране фашистичког окупатора, али другови судије, да ли је то једина историска Грешка која се учинила у тешким историским временима. И ако мој браћеник није формално узео учешћа у тој ствари, ја жељим да укажем на прилике под којима је донета одлука да се та иницијатива савезничке команде усвоји. Удаљеност је била велика, необавештеност је била страховита, није било тачних података и информација из земље. За нестручњаке, за невојнике изгледа на успех оружаног отпора били су у Лондону доиста минимални. Сем тога, то је био захтев америчке и енглеске команде, и што је најтрагичније, они су били у највећој заблуди о значају и обиму народноослободилачког покрета. Та парала о ишчици комуниста донела је највеће несреће и српском народу и осталим југословенским народима у целој нашој земљи. Да је било свести и могућности да се проникне рад партизана и да се сазна да то није била ишчица комуниста, неће да су то биле широке народне масе, било би за све наше народе много боље. С друге стране, влада као колектив, није имала, по моме мишљењу, ни појма о неактивности четничких одреда, о разним интригама, садејству и случајној колаборацији. Ако је неко од чланова владе то знао, ја не могу претпоставити да би лако могао прећи преко тога без протеста и револта. Ко нам може јамчити да из земље нису стизали погрешни и тенденциозни извештаји о томе шта се тамо догађа. Стога, ја молим Суд да ову историску грешку емигрантске владе - а мене интересује само у погледу на Нинчића - цени у светлости прилика и времена у којима је учињена. Савезничка иницијатива није могла у то време значити сарадњу са окупацијом. Влада није била довољно информисана и обавештена о стању у земљи и отуда су настале забуне. Можда је било и пропуста и несхватања прилика, што је све било условљено тадашњим приликама и околностима, али никако издајничким мотивима оних који су ту савезничку иницијативу примили.

Оптужница ставља на терет члановима емигрантске владе што су распиривали братоубилачку борбу међу југословенским народима и на тај начин били саучесници у вршењу ратних злочина. Јавна тужба је поднела доказе за то којима се утврђује факат да је емигрантска влада пружала сву моралну и материјалну помоћ оптуженом Дражи Михаиловићу, да је имала сазнања да се његови одреди боре против Народноослободилачке војске, и да је борбу против отпора према окупатору у земљи одобравала. Ја вас по-

тсећам, другови судије, иа изјаву сведока генерала Симовића. Он је акцију Драже Михаиловића чувао као своју тајну до 15 октобра 1941 године када у земљи још није било сукоба Дражених одреда са партизанским одредима.

Први пут он покреће то питање 15 октобра а доцније он покреће то питање и пред владом, када су дошле вести о првим сукобима са партизанским одредима. Међутим, изјаве и осталих двојице сведока, бивших министара бивше емигрантске владе казују да се тада имао угисак у Лондону о обичним мањим инцидентима, којима се тада није придавао значај. У томе је дошло оно мало примирје, онај мали споразум и преко тога се прешло.

Понављам и Грол и Миша Трифуновић веле да ни 1941 године ни целе 1942 године није било озбиљних дискусија у влади и готово никаквих дискусија о односима између четничких одреда и партизанске војске.

Нинчић је био у влади само у то време. *Он је био у влади када се пред владом то питање уопште није износило.*

Ја бих био слободан да укажем на ту конституцију те владе, каква је била по речима Мише Трифуновића, и да потсетим да је то била само ресорна влада, да је сваки министар имао ресор. И у седници је решавано тако да други министар није морао знати о ономе што се решава у ресору једног министра. То може бити чудно, али за онај моменат је тако било када се радило о догађајима у нашој земљи. Међутим, треба водити рачуна да је тако било 1941 године, па и 1942 године, премда је већ у земљи била и офанзива и легализација. Они кажу да су сви послови, у вези са војном ситуацијом, спадали у ресор министарства војске односно шефа војног кабинета оптуженог Кнежевића. Они веле да је тај војни кабинет био херметички затворен за остале чланове емигрантске владе.

Питање помоћи Дражи Михаиловићу - иије решавано у то време уопште у влади. Буџет се глобално одобравао по ресорима и нема сумње да је војни кабинет имао одобрене позиције министарству војске и морнарице, и преко савезничке владе, преко савезничких команди, нема сумње да су и саме савезничке команде то чиниле, слале највише. Тако је војни кабинет решавао и та питања. Војни кабинет решавао је и о указима, о одликовањима појединих четничких команданата и војвода па и о губитку чина официра, који су прешли у партизанске одреде. Војни кабинет именовао је и оптуженог Дражу Михаиловића за начелника штаба Врховне команде. Ја не верујем, морам то да признам, да то није било познато и осталим члановима владе, јер је то изашло сигурно и у „Службеним новинама." Али развој прилика у земљи је био такав и обавештеност у Лондону је била таква да се доиста не би могло приговорити ништа оваквим појавама.

Ја хоћу да вас потсетим на телеграм, који је мени послао оптужени Нинчић а који сте ви проверили као доказ, да је оптужени Нинчић када је једном хтео да уђе у канцеларију војног кабине-

та, да би нешто сазнао о тајним извештајима, који су долазили из земље, на улазу био препречен од председника владе, због чега су он и Грол били бесни.

Ја то велим зато да вам покажем да оптужени Нинчић није био један од стубова владе, да није био један привилегисани министар, да није био један од стубова који су подржавали Дражу Михаиловића, то је оптужени Михаиловић и сам казао.

Оптуженом Нинчићу ставља се на терет и подржавање акције Фотића, да се је он највише заузео да Фотић буде постављен за амбасадора и да је тиме највише допринео акцији Фотића и његовом фаворизирању у корист оптуженог Михаиловића, а против народноослободилачког покрета.

И Грол и Миша Трифуновић дали су једнодушне изјаве да се Нинчић заузео за Фотића да постане амбасадор не због његовог великосрпског става него због његових веза у САД. И сам Бањанин, који се највише томе опирао, доцније се сагласио са тим гледиштем и свих десет министара потписало је указ да он постане амбасадор.

Што се тиче дискусије о хрватском питању, она је дошла на дневни ред када су и влада и цео свет били под тешком импресијом оних великих покоља Срба у Хрватској. Свакако да је историска истина да је стотине хиљада Срба уништено у Хрватској, као што је и истина да је то било дело усташа. У духу тих импресија водила се дискусија и Нинчић је заузео један резервисан став према Хрватима. Међутим, тај његов став значио је само заузимање једног политичког гледишта које је остало без икаквих последица и такав његов став имао је само значаја једног политичког става у дотичној дискусији.

Јавна тужба терети Нинчића и зато што је нашим претставницима у иностранству слао телеграме које је у ствари Дража Михаиловић слао из земље. Пред Судом је прочитана изјава коју је оптужени Нинчић послао да телеграми овакве врсте нису били његови него председника владе и оптуженог Живана Кнежевића. У вези с тим стоји факат да је на свима таквим телеграмима морало стајати име министра спољних послова због захтева британске команде. Нинчић вели, у својој изјави, да су чиновници Министарства иностраних дела примали те депеше и онда кад Нинчић није био министар и слали су их даље и да ни они ни сам министар иностраних дела не могу сносити одговорност за то.

Ја вас потсећам на садржину извесног броја депеша које нам је јавни тужилац у току претреса саопштио у којима се саопштава министру иностраних дела: изволите послати шифровану депешу ове садржине и испод тога стоји тачна садржина дотичне депеше. Оптужени Нинчић имао је учешћа у тим депешама као један обичан преносилац, тим пре што се овде радило о чисто војним стварима које не спадају у ресор министра иностраних дела.

У поГледу његових односа са Живаном Кнежевићем, који му се такође стављају на терет, оптужени Михаиловић казао је да је

Живан Кнежевић био у Лондону као Главни војни фактор. Ја вас потсећам у том поГледу на онај аШе тетогге (ед мемоар) и на ње-Гову садржину, који је написао Живан Кнежевић 2 авГуста или можда неколико дана раније, да је он 2 авГуста послат министру иностраних дела да Га разаше свима нашим претставницима у иностранству.

Тада је Нинчић био у Лондону. 31 авГуста тај ед мемоар није био познат. Оптужени Живан Кнежевић жали се председнику владе на свесну саботажу министра иностраних послова. Став Нинчића уопште даје му основа за логички закључак да су баи наводи у ед мемоару Живана Кнежевића били такве природе, да сам Нинчић није поверовао стопроцентно. И то желим да кажем и зато што нису односи између Нинчића и Живана Кнежевића били тако интимни и добри, да би се оптужени Кнежевић моГао да пожали у оваком смислу председнику владе. У оптужници стоји да је, кад је завршена III офанзива, при крају Треће офанзиве, а то је неГде при крају 1942 Године, помоћу емиГрантске владе оптужени Михаиловић почео добијати много помоћи из иностранства. Нинчић је престао да буде министар тада, кад је почела најстрашнија IV офанзива и Нинчић није више био министар. Кад је почела кампања кроз америчку штампу, против Драже Михаиловића, кад се посумњало у њеГову сарадњу са окупатором и о његовој борби противу Народноослободилачке војске, Нинчић већ неколико месеци није био министар. Оптужени Нинчић у ствари је био министар онда, кад у емигрантској влади није било вести, кад емиГрантска влада није моГла да располаже вестима о доГађајима у земљи. И збоГ те апсолутне необавештености и недовољне обавештености он није могао заузети став, какав би иначе хтео да заузме. Оптужени Нинчић није се ниједним својим радом и делатношћу оГрешио ни о народ ни о државу. Он није ни у којој форми дао свој пристанак за сарадњу Михаиловића са окупатором. Он се није саГласио ни у коме виду са ставом оптуженоГ Михаиловића према народноослободилачком покрету и народноослободилачкој борби у земљи. Он није вршио никакву пропаГанду ни путем радиоемисија ни путем Говора, ни путем какве друге интервенције ни у своме ресору ни изван своГа ресора у корист оптуженоГ Михаиловића, а против народноослободилачкоГ покрета. Он је моГао имати своје Гледиште у поГледу српско-хрватскоГ питања у једноме моменту, али ту нема кривице. Он није ни посредно ни непосредно ни као наредбодавац, ни као иницијатор ни као потстрекач ни помагач ни речју ни делом, допринео да се постави линија издајства народноослободилачке борбе јуГословенских народа. И ја сматрам да у њеГовом раду ни као министра ни као човека нема ниједноГ елемента кривичних дела из члана 3 тачке 3, 4 и 6 закона о кривичним делима против народа и државе, за која се дела он оптужује.

У правној конструкцији кривичне одговорности као саизвршиоца потребно је да је било умишљаја, тј. да је било свести о заједничком проузроковању последице са осталим саизвршиоцима. Потребно је да је било сазнање да његова делатност доприноси сарадњи главног кривца како га поставља тужба, сарадњи са непосредним сарадником окупатора Дражом Михаиловићем, потребна је била непосредна свест о томе да се Дража Михаиловић заиста бори против партизанских одреда. Ја мислим да сам покушао да утврдим да Нинчић, док је био министар, није могао имати такво сазнање. Због тога мислим да у његовим радњама, као члана емигрантске владе, нема ниједног кривично-правног елемента, а можда има политичког, - и сматрам да не би требало и да не може у кривично-правном погледу да буде одговоран.

Допустите ми сада неколико речи о личности оптуженог Нинчића као човека и политичара.

Претседник: *Шта ће вам то?*

Бранилац Алкалај: *Мислим да је потребно ради одбране оптуженог.*

Претседник: *Можете, али нема потребе.*

Бранилац Алкалај: *Хтео бих због сведочанства Генерала Симовића да кажем неколико речи. Сведочанство Симовића, које је донела наша штампа, оставило је у погледу Нинчића једну негативну импресију. Нинчић је тим сведочанством - што је штампа донела масним словима - проглашен за Германофила због тога, што је, како вели Симовић, био потпретседник немачког клуба у Београду. Ја сам лично врло осетљив на сараднике са Немцима и због тога сам путем ШелеГрама упућеном Нинчићу хтео да сазнам истину. Он је одговорио да је био члан Немачког клуба до доласка Хишлера на власт. У оно време још се сањало о Немачкој и Хајделбергу и о њиховој култури. Нинчић Гледан у очима Генерала Симовића - ја бих желео да Суд то има у виду - прилично је негативан као родољуб и као политичар, али је признао лојално да је он, Симовић, био у рђавим односима са Нинчићем и због тога Симовић не може бити квалификовани сведок.*

Ја вас само потсећам, другови судије, - а то је додуше и читано пред Судом - да је Нинчићева тежња била још 27 марта да се одмах дође до политичког савеза и војне конвенције са Совјетским Савезом. И када је јула месеца дошао у Лондон и када се јула 1942 Године вратио у Лондон, он је осетио велико расположење, како сам вели, због своје руске политике.

Хоћу да кажем још и то да је његова прошлост чиста. Он је представник старе радикалне партије. Он је дуго времена био ван владе док су се многи други Гурали у владе. Он није ступио ни у једну реакционарну профашистичку и диктаторску владу. Он је стајао по страни и чекао кад ће бити позван. И 27 марта он је био позван не као пријатељ Немачке, што би био апсурд него је позван зато што је имао искуство у вођењу спољне политике.

Момчило Нинчић, ио моме мишљењу, не заслужује најсирашњији епитет, најсрамнији епитет- издајника и колаборационисте. Зато ја пледирам за његово ослобођење. Ако би Суд ипак нашао да он има кривичне одговорности, ја бих указао на чл. Закона о делима учињеним против народа и државе, да би му се досудила минимална казна коју тај члан одређује.

Нинчић је учинио један гесГп који није учинио ниједан члан емигрантске владе који је оптужен. Он се сам јавио Суду преко мене. Он то није учинио из страха, јер Га осуђујућа пресуда у Швајцарској не мора погодити. Он је то учинио из свести, сматрајући да је то један позитиван Гест и да је њеГова дужност кад Га јавни тужилац његове земље оптужује да се брани баи збоГ тоГа што има осећање да није крив.

Другови врховне судије, последња реч припада вама. Та реч треба да буде за цео процес снажна, строга можда, али врло правична. Та реч не треба да буде лишена блакости за оне који су погрешили, који су из заблуде, развојем прилика, учинили нешто што иначе не би учинили и пошли путем којим иначе не би пошли. Они су учинили то само под теретом прошлости и политичких гледишта која више не вреде.

Ја вас молим да ваша пресуда не буде лишена речи праштања и заорава. То је ГесШ ослободилаца, то је Гест победилаца, Гест носилаца највећих стремљења, свих стремљења које данас носи нова ЈуГославија.

Претседник: Пола сата одмора.

Одмор је дат у 20,35 часова